

Братя Грим

Тичай, пале, тичай

Живял някога един старец. Той имал три дъщери.

Веднъж той се разболял тежко. Дълго време никой не можел да му помогне, докато накрая един лекар го посъветвал да пие отвара от портокалово клонче.

Тогава най-голямата дъщеря се преоблякла като мъж, скрила косите си под калпак, яхнала кон и тръгнала да търси портокалово клонче. Яздила дълго и стигнала до една гора. В гората живеел страшен лъв. Той изскочил от храсталака и така изревал, че цялата гора потреперала. Девојката се изплашила и се върнала обратно у дома.

Като видяла това, средната сестра решила да намери портокалово клонче и се приготвила за път. Не след дълго срещнала една змия. Изплашила се и побягнала към къщи.

Тогава най-малката дъщеря казала на баща си:

– Тате, сега е мой ред. Ще отида да потърся портокалово клонче.

Бащата не искал да я пусне, но тя не го послушала, преоблякла се в мъжки дрехи, препасала свилен пояс, скрила гарвановочерните си коси под калпак, яхнала коня като истински ездач и заминала. С нея тръгнало и вярното ѝ кученце. По пътя девојката срещнала и лъва, и змията, ала не се уплашила, а смело се впуснала в борба с тях и ги посякла с острия си меч. После продължила нататък и скоро стигнала до един голям град. Момците от този град имали обичай всяка вечер да се събират и да се веселят. Като видели пришълеца, те не разбрали, че това е девојка, и го поканили да се весели с тях. На девојката не ѝ оставало нищо друго, освен да приеме. Вечерта, като отишла на забавата, тя рекла:

– Дошъл съм тук по много важна работа. Баща ми е тежко болен и трябва да намеря портокалово клонче, защото само отвара от него може да го излекува. Колкото по-бързо намерите клончето, толкова по-скоро ще се прибера у дома.

Момците я изслушали внимателно, но се усъмнили в женствената красота на госта. Искало им се да попитат дали е момък или девојка, но се бояли, че могат да го обидят, и замълчали. Решили, че рано или късно истината ще излезе наяве. Девојката останала в града цяла седмица.

Веднъж един от момците рекъл:

– Хайде да отидем на реката да се изкъпем и така ще разберем дали нашият гост е момък или девојка. Ако той откаже да дойде с нас, тогава всичко ще стане ясно.

Ала кученцето подслушало разговора и веднага казало на своята господарка. Тя се разтревожила, но вярното пале веднага я успокоило:

– Не се безпокой, господарке – рекло то, – аз ще ти помогна. Когато

отидеш на реката и започнеш да се събличаш, аз ще се разлая и всичко наоколо ще потъне в мрак. Ти ще успееш да се изкъпеш и никой няма да те види.

Така и направили. Девојката се изкъпала в реката и успяла да се облече отново, без никой да я види. Така момците се върнали в града, сигурни, че техният гост е момък. Ала вечерта съмнението започнало отново да ги гризе. „Този човек не е момък. Един мъж не може да е така ослепително красив. Ще трябва пак да го изпитаме. Но как ли да го направим?“

– Ето какво – рекъл един от тях. – Всеки от нас ще откъсне по едно цвете и ще го сложи в леглото си. Ако цветето в леглото на госта ни увехне, значи той е мъж; а ако не увехне, значи е девојка.

Кученцето и този път подслушало разговора и веднага съобщило на господарката.

– Господарке – казало то, – тази нощ момците ще ти сложат в леглото едно цвете. До сутринта то няма да увехне. Затова, щом съмне, ти бързо ще ми го дадеш, а аз ще ти донеса едно увехнало вместо него.

Като съмнало, девојката се събудила и видяла, че цветето е съвсем свежо. Дала го веднага на кученцето, а то вече държало между зъбите си едно увехнало цвете. Тя го сложила под завивката си. Когато момците дошли и видели, че нейното цвете изглежда така, сякаш е откъснато преди седмица, се убедили, че гостът им наистина е момък.

Минали още няколко дни. Най-накрая момците намерили портокалово клонче и го дали на девојката. Тя възседнала коня си, сбогувала се със своите приятели и тръгнала към дома. Като гледала кученцето как тича до нея, тя запяла:

Тичай, пале, тичай,
на момък се превърнах,
момците излъгах,
клончето намерих,
неразпозната се върнах.
Тичай, пале, тичай!

Един старец, който я срещнал на пътя, много се учудил, като чул песента ѝ. Щом стигнал в града, я изпял на момците. Те много се ядосали, че не могли да разпознаят девојката. А тя се върнала по живо, по здраво у дома, дала на баща си портокаловото клонче и той оздравял.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2522>]